

PROZĂ

Își legase baticul și era sătulă de somn, dar, pentru că nu-și amintea cine era cea care nu-și auzea copilul plângând, ea sau fiica ei, întârzia la marginea patului îndreptând absentă un țol luat înainte. Spre dimineață visase un bebeluș înfășat strâns, vânat la față; liniștea bucătăriei în care se trezise păstra ecoul scâncetului.

În pridvor, bărbatul ei, așezat pe un taburet, își plimba de-a lungul obrazului o bucată de vată înmuiată în spirt; își făcuse deja injecția și, ca în fiecare dimineață, își freca fața cu șomoiogul de bumbac folosit. Diabetul îi mâncase vederea, iar în ultimul timp nu se mai putea baza nici măcar pe oglinda cu picior care mărea de trei ori; era dincolo de puterile lui, iar ideea că oricând ar putea să-l viziteze unul dintre copii și să-l găsească neîngrijit îl îngrozea – își închiupia că decăzuse mai mult decât decăzuse.

Maricica îi dezveli din mers farfuria cu mămăligă și ce le mai rămăsese de la masa din ajun; o lăsa mereu în același loc, să știe unde o găsește dacă simte că-i scade glicemia peste noapte, și tot în același loc, pentru urgențe, îi păstra acoperită o cană cu apă cu mult zahăr, pe care o împropăta o dată la două-trei zile.

Sava o urmări dând perdeluța la o parte și o pierdu în laptele gros al cataractei.

Pisicile, în schimb, încremeniră, dar numai cât să se rânduiască în ce direcție s-o ia fiecare. Femeia le ocări în gând, după care zise încet:

— Doamne, iartă-mă, că-s tot ale Tale.

Își trase scăunelul în fața plitei și, din snopul desfăcut în ajun, luă un strujan și îl rupse de genunchi; încă o dată, și încă unul.

Din pridvor se auzi un scârțâit de plastic, rotunjit pe loc într-o doină cunoscută; era vocea unei femei de prin alte locuri, care cânta jalea unui gospodar rămas în toiul iernii fără fân. Sava dădu aparatul de radio mai încet, iar ea rupse câteva foi dintr-un pliant de cumpărături și le îndesă în sobă, apoi scăpără un chibrit și le aprinse. Aripile roz de pui, pulpele dezodate și băuturile carbogazoase, toate la ofertă, începură să ardă cu o flacără iute și rece.

Sava se ridică de la masă și își făcu cruce; dădu perdeaua la o parte, se aplecă de spate când trecu pragul și, atent, potrivi perdeaua la loc.

— Ce n-ai stat măcar oleacă să mănânci? îl întreabă Maricica după ce-l lăsa să-și încalțe galoșii.

— Am luat două îmbucături, ce vrei? Îmi ajunge, zise el și se aplecă, sprijinindu-se de umărul femeii, să arunce vata murdară în foc.

Toată viața avusese grijă să nu-l lase să plece din casă flămând, să nu bea prea mult, să nu stea în soare, să aibă dropsuri în buzunar, ca să nu moară dacă se-ntâmplă totuși să cadă pe undeva. Iar el o răsplătise cu ce? Cu replici aiurea.

Luându-și pălăria din cuiul bătut tot de el în grinda de deasupra băncii de lemn, Sava deschise portița și ieși în ogradă, unde zorii se oglindeau în vopseaua Loganului.

Când deschise ușa grajdului, vaca întoarse capul lent și alungă muștele cu coada. Vițica ei, legată la celălalt capăt al ieslei, se trase înspre perete, oprindu-se cu ambele copite din spate într-o balegă. Lumina micului geam cădea pe podeaua unsuroasă, acoperită din loc în loc cu fân, ca un așternut boțit din care animalul tocmai se ridicase. Sava luă lopata și o lovi pe vițică peste spinare.

— Nu-ți place ce-ți dau eu să mănânci?!

Animalul se smuci în lanț, dar era deja lipit de perete. Vaca se ridică și ea, mai întâi pe picioarele din spate, apoi, cu un efort, pe cele din față.

— Eu dau bani și tu te baligi pe ei!

Sava ridica lopata atent, să nu lovească tavanul scund al încăperii, și o lăsa să cadă cu năduf, ca pe un baros.

— Dă-i pace, măi...!

— Ce să-i dau pace? Nu vezi ce-a făcut aicea? se stroșpi Sava.

— Bine că vezi tu ce-a făcut, zise Maricica mai încet, trecând mai departe cu găletușa de zoaie, pe care o vărsă în oala cu toartă a cățelei.

— Poate vrei să-ți dau și ție vreo două, Maricico! Ia vezi...!

— Doamne, Maica Domnului, atât ți-ar mai trebui!

Maricica și-a amintit însă de cățea, pe care, la fel, într-o dimineață, pentru că nu se mai oprea din lătrat, Sava o lovise cu sapa în cap.

Abia a treia zi pricepuse ce i-a făcut, când animalul ieșise, în sfârșit, să bea apă, și nu mai ținea decât un ochi deschis. Maricica îl chemase pe Sava acolo să se uite de aproape la cățea și îl împinsese spre cușcă atunci când cățeaua se vârase la loc de frică, ca pe un copil:

— Uite, sărmanu' câine...! Uite ce i-ai făcut!

Îi venea să ia sapa și să-i tragă și ea una în cap.

De fiecare dată când îi dădea de mâncare cățelei își aducea aminte că ar fi vrut să ia sapa și să-i tragă și ea una în cap, și își făcea o cruciță în cerul gurii.

În seara aceea, în urmă cu câțiva ani, Sava îi dăduse drumul să fugă, dar cățeaua se întorsese în cușcă spre dimineață, după ce alergase în voie pe ogoarele din spatele viilor. Acum, ochiul ud al vițelușei îl privea fără înțelegere, protejat doar de genele lungi. Sava încercă bălegarul, scoase roaba din grajd și se întoarse în bucătăria de vară, unde Maricica dăduse drumul din spinare unui alt snop de strujeni.

Focul vuia în sobă și înghițea resturile vegetale ca un dobitoc ideal. Cazanul era pregătit pentru mămăligă, dar până atunci trebuia să se încălzească țara de apă din cana de tablă cu care aveau să spele ugerul înaintea să mulgă.

— Ce să vă mai fac eu azi de mâncare, întrebă Maricica, fără să aștepte un răspuns.

Sava ridică din umeri și se aplecă peste snopul de strujeni; pipăind, găsi cele două sârme cu care fusese legat. Le scoase atent, le-ndoi și le legă în spatele ușii de o bârnă. Avea un loc special pentru fiecare lucru din gospodărie; numai el își lăsa galoșii în stânga ușii, numai el se atinge de telecomandă, iar săpuniera nu trebuia mutată de pe marginea ligheanului, altfel se sufoca de furie, după care începea să plângă, să spună că nimănui nu-i pasă că el nu mai vede.

— O mai dat vreunu' telefon? întrebă el din senin.

După ce ieșise la pensie, bătrânul hotărâse că nu avea să mai țină în mână niciodată un telefon mobil, dar Maricica nu-l luase în serios; se gândise că nu era decât una dintre replicile lui zise ca să supere lumea. Sava se ținuse însă de cuvânt, iar cum toți copiii lor erau în străinătate, ajunsese să nu mai vorbească cu nimeni.

— Cine să dea telefon? Cine să te caute, hodorogule, la cât ești de hâtru?

— Aurel, zise Sava serios, ca și când se gândise la el în timp ce lovise vițica.

El era întâiul născut; primul care plecase din țară.

— La ce bun stă acolo și-l coace soarele pe câmpurile altora? De aia l-am crescut și l-am dat la școală?

— Nu-l coace niciun soare, nu începe iar – ți-a zis doar că au utilaje moderne.

— Fără carte de muncă, ca mămăița, săraca, la stăpân... Fără casă, cu copiii împrăștiați în toate țările, lua-le-ar boala!

Aurel era tractorist la o mică fermă din Tenerife, iar de când ajunsese acolo reușise să se întoarcă în sat o singură dată; chelise de tot și, după cum observaseră ei când venise să semneze actele de divorț, nu mai ținea la băutură – semn că nu-i mergea bine.

Sava nu fusese de acord nici la început, când, în febra aceea, după Revoluție, plecase în Egipt cu un cumnat:

— Unde te duci tu, îi zisesse, dacă femeia ta și copiii tăi is aici? La ce-ți trebuie câștig? N-aveți ce mânca? Eu te-am luat cu mine și te-am angajat. Ce-ți lipsește?

Nici Maricica nu fusese bucuroasă atunci. Ar fi vrut mai degrabă să-i zică Tanței că, dacă vrea mai mulți bani, să crească și ei porci și să-i vândă, să crească pui de carne, să le vândă ouă femeilor pe care le coafează în oraș, roșii, castraveți, să nu mai cumpere totul de la magazin, că în felul ăsta, normal, nu ajung banii niciodată; dar n-a făcut-o, și i-a zis și lui Sava să nu se bage, că-s oameni la casa lor, oameni cu judecată.

— Măi omule, dacă se încheie asociația, ce face cu trei copii?

— Ce fac și restul, zicea Sava. Eu ce fac?

— Știi bine că asta nu-i vorbă.

Maricica întoarse capul când îl văzu pe vecin trecând spre veceu cu țigara în gură și cămașa descheiată. Se ridică, trase cana de tablă la marginea sobei, o încercă cu buricele degetelor și oftă:

— Mă duc la muls. Nu mă mai amărî și tu.

Sava continuă să rupă strujeni și să-i îndese, pe băjbăite, în sobă. Dacă l-ar fi luat deoparte pe Aurel al lui atunci, înainte să plece prima oară, să-i zică vreo două vorbe, poate că nu pleca. Dacă nu pleca, poate că nu se încurca cu femeia aia din barăcile românilor; și-atunci nici Tanța nu băga divorț, nici pe copii nu-i întorcea de mici împotriva lui și, cel mai important, nici pe frații lui nu-i mai smintea cu valută; și-ar fi fost acolo toți, cu o droaie de nepoți, și s-ar fi ajutat și s-ar fi înțeles omenește. Așa, cu ce s-au ales? Au îmbătrânit printre străini, singuri, departe de toți, și-au trăit mai rău ca animalele, departe de casele lor încuiate cu uși metalice; și pentru ce? Pentru niște amărâte de combine muzicale cu care s-au fâlit nevestele? Pentru televizoarele alea mari și geamurile termopane, pentru gardurile înălțate la stradă să nu se vadă buruiiana de doi metri care crescuse în curte?

Sava își amintea, de parcă vedea în foc, chipurile celeilalte nurori și ale fetelor lui când Tanța le povestea ce a mai cumpărat în casă cu banii de la Aurel. Încă nu-i fusese afectată de tot vederea, iar fețele lor săpate de ciudă, în care acum știa să citească ce-a avut să urmeze, i-au rămas întipărite în memorie – ușor transpirate, grăsuțe, cu părul tuns scurt și vopsit roșcat sau portocaliu, printre castroanele cu mâncare și bidoanele cu vin negru și Fanta, ca unul din ultimele instantanee clare ale vieții lui de dinainte.

Vaca trecu pe lângă geamul bucătăriei de vară și înaintă spre poartă, unde avea să se oprească sub vișin și să-l aștepte. Maricica se întoarse cu găletușa plină și o ridică pe banca de lemn. O acoperi cu o revistă promoțională de la supermarket, să nu se înece în ea muștele.

Sava se ridică de pe scăunel și, din cuiul de lângă cuiul în care își ținea pălăria de paie, luă biciul și porni, cu mersul lui lent, crăcănat de hernie, spre poartă.

Băiețelul ieși chiar atunci din casă, în fugă, își dădu jos pantalonii scurți și făcu pipi din prag – un salut al soarelui.

— *Buongiorno!* strigă el când termină, spre distracția amândurora.

— Te-ai trezit, guriță?, îi răspunse Maricica mai puțin avântat. Hai, pune-ți repede ceva în picioare și du-te, că-l prinzi din urmă. Vezi cum traversezi șușaua, mai apucă ea să spună, dar Giulio pleoscăia deja din șlapi spre poartă, înregistrând un mesaj vocal pentru mama lui – îi ura și ei, cu același entuziasm, *buongiorno*, și-i spunea că merge cu bunicul să ducă vaca la cireadă, ca-n fiecare dimineață.

După ce mâncară de prânz, băiatul și bunicul lui intrară în casă, unde era mai răcoare. Sava luă Terminatorul, așa cum își botezase instrumentul cu care alunga muștele, și îl flutură pe lângă pereți, apoi prin mijlocul camerei și înspre ușă; începu cu ultima încăpere, trecu prin salon, prin bucătăria în care dormea Maricica și ieși în mica verandă, unde Giulio trăsesse perdeaua la o parte din calea lor. Deși nu le vedea, Sava reușea să le stârnească cu bățul lui împodobit cu fâșii de celofan și, în felul ăsta, să se țină după ele până când reușea să le scoată pe toate din casă.

Spre mirarea tuturor, Giulio continua să doarmă la prânz; băiatului îi plăcea să facă ce făcea și bunicul lui.

— Parcă-s frați, le zicea Maricica femeilor cu care povestea uneori când se întorcea de la biserică. Sava mic și Sava mare. Când o veni Ioana să-l vadă pe Iulică al ei s-o lua cu mâinile de cap, săraca.

În adâncul ei era bucuroasă să-și vadă bărbatul petrecându-și zilele cu nepotul. Giulio era copilul lor de la bătrânețe. Dar se și temea, în special că băiatul nu o să fie în rând cu ceilalți; că, atunci când ei o să fie prea bătrâni să mai vadă de el, când o să moară, fiica ei o să fie în sfârșit nevoită să îl ia cu ea în Italia, unde Giulio n-o să vorbească bine limba și n-o să știe lucrurile pe care lumea de acolo o să se-aștepte să le știe. În sfârșit, se temea că, oricât de bine s-ar fi înțeles ei doi, influența lui Sava nu era chiar sănătoasă; băiatul începuse să gândească și el ca un bătrân.

După ce strânse masa și spălă vasele, acoperi oalele și se adăpostii și ea de arșiță. Nu putea niciodată să doarmă la amiază, o dureau prea tare picioarele, și tot ce putea face era să ia telefonul și să piardă vremea pe Internet.

Cu mintea în altă parte, Maricica citi o știre despre posibila călătorie a primilor oameni pe Marte, apoi se uită câteva minute în gol la reclame, până văzu că primise un mesaj. Fiica cea mare, care era plecată și ea în Italia, tocmai îi scrisese s-o întrebe cum făcea ea poale-n brâu, că iar nu mai făcuse de când lumea și uitase.

Gina, spre deosebire de mama băiatului, nu dădea niciun semn cu lunile, apoi îi trimitea câte un mesaj în care o întreba ceva precis, de obicei legat de bucătărie sau, mai recent, de ora exactă a nașterii ei. Relația lor n-avea să mai fie niciodată așa cum fusese înainte să plece, Maricica știa; avea să moară și Gina tot n-avea să-i spună ce pățise în Italia la început. Plecase și ea, pe urmele fraților, să câștige mai mulți bani, iar după trei luni a dispărut. Soțul și copiii ei n-au aflat nimic de la ea o săptămână, o lună, trei; nu le-a trimis bani, nu le-a răspuns la telefon, nici la mesaje, apoi telefonul nu a mai sunat deloc; atunci a fost dată în urmărire. Aproape doi ani n-a știut nimeni nimic de ea; n-o găsea nici poliția, iar copiii începuseră să ridice din umeri când erau întrebați prin sat dacă nu mai știu nimic despre mama lor, măcar dacă mai trăiește. Maricica se ducea în fiecare lună la mănăstire și se ruga cum numai o mamă știe, pentru că simțea că fiica ei nu era moartă. Și, într-o primăvară, Gina s-a întors în sat fără să anunțe pe nimeni, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai întâi a dormit câteva nopți în casa părintească, după care a amenințat că, dacă o mai întreabă cineva ce s-a întâmplat, pleacă din nou și nu se mai întoarce niciodată, ca Dumitru, fratele lor mijlociu, despre care nu mai știa nimeni de ani buni decât că e viu, pentru că trimitea câte o ilustrată scrisă de mână de Anul Nou.

Maricica se ridică și bău o gură de apă. Ajunsese la sfârșitul scenariului, atât știa, atât reușea să își închipuie de fiecare dată. Spuse o rugăciune și pomeni în gând pe fiecare din cei patru copii, Aurelian, Gina, Dumitru și Ioana, își potrivea baticul și îl legă după cap, apoi ieși.

În spatele casei se lungise un metru de umbră. Acolo întinse o pătură, departe de răsuflarea rea, de coșciug, a nukului, și, într-un lighean, își făcu de lucru cu niște păstăi.

Giulio se trezi transpirat. Îi era sete.

— Ce-i? îl întreabă Sava. De ce nu mai dormi?

— Mi-e prea cald. Parcă nu pot să respir.

— Întinde-te pe jos. Așa, dragu' tatii, că-i mai răcoare, zise Sava după ce băiatul se întinse lângă canapeaua pe care stătea el lungit, cu un braț sub cap și cămașa în carouri descheiată.

Avea fruntea plină de broboane; părul creț îi era și el ud.

— N-o fi-nceput meciu? îl întreabă Sava după câteva clipe de tăcere. Ia dă-mi telecomanda.

Soarele se așezase cu fundul pe geamurile dinspre stradă ale casei; jaluzelele păreau să pârâie sub greutatea lui. Se decoloraseră, din portocalii deveniseră de culoarea grâului, abia îi mai rezistau.

Giulio porni televizorul și din difuzoare se auzi zgomotul familiar al Campionatului Mondial de Fotbal.

R@

— Cine joacă? întrebă Sava ridicându-se lent în capul oaselor.

— Norvegia – Argentina!

— Da, a zis de dimineață la radio – am auzit.

— E zero la zero?!

Giulio se întoarce spre bunicul lui și îi zâmbi, un zâmbet pe care bătrânul îl intuit și coborî și el pe covor, sub pretextul că așa are să vadă mai bine la televizor. Dar, dincolo de fundalul verde, Sava nu distingea nimic; numai când regizorul transmisiunii arăta un cadru apropiat putea vedea și el mingea sau jucătorii.

— Cu cine ții, măi Iulică?

— Cu Norvegia, normal, zise băiatul.

Sava se gândi că atâta timp cât jucase Messi la Barcelona, niciunui copil nu i-ar fi trecut prin minte să țină cu Norvegia în defavoarea Argentinei, dar că tuturor le trecea vremea, nu numai lui, care nu fusese decât un magazioner.

Băiatului îi plăcea cum mirosea bunicul său când era atât de aproape; la fel ca mirosul respirației lui, îl liniștea. Își puse o mână pe după umerii lui și îi zâmbi încă o dată, de aproape. Simți imboldul de a-și suga degetul mare, dar se abținu – nu voia să-l supere pe bătrân.

— Ia uite și la gorila aia, arătă Sava cu mâna spre ecran, unde un jucător rămăsese cu umerii ridicăți și palmele apropiate într-un gest de umilă uimire. Ți-a-i norvegian? întrebă el și se prefăcu că scuipă.

— Normal, zise băiatul amuzat.

— Norvegienii îs albi ca brânza, Iulică tată. Tu nu vezi că s-a-ntunecat ecranul?

Giulio pufni în râs.

— Așa, bravo, arbitre, dă-i galben, dă-l în mă-sa de tuciuriu.

Când se termină meciul, Giulio și Sava gustară câte ceva și plecară în grădină. Curând li se alătură și Maricica. Soarele ardea încă adânc în carne, trecea prin pânze și pâlării, așa că, după ce terminară de smuls buruienile, udară cu gălețile straturile de legume.

Pământul dogorea ca radiatorul unei mașini de mare tonaj. Nu mai plouase de trei luni, câmpurile se uscaseră, porumbul crescuse până la genunchi, n-avea să se facă nici anul acela. Dincolo de vii, ogoarele și lanurile de pe dealuri arătau pârjolite, erau maro ca ocolul unei stâne, argilă uscată, colb. Islazul rămăsese verde doar pe unde trecea râul.

Uneori, când se trezea și, dis-de-dimineață, vedea cerul gol, fără fund, semn că avea să răsară soarele și să usuce totul și mai tare peste zi, că n-avea să cadă picătură de ploaie, pe Maricica o umplea spaima. I se părea că n-avea să mai plouă niciodată, ca-n poveștile mamei ei, când, după război, nu mai crescuse nimic și frații începuseră să-și dea în cap pentru un castron de tărâțe. În astfel de zile își punea o rochie curată și ieșea din curte până la magazin, nu atât să cumpere ceva, cât mai degrabă să se convingă că se

găseau în continuare de toate. De unde veneau, asta nu mai știa să zică; și îi hrănea neliniștea.

În seara aceea, Giulio insistase să ude doar el morcovii, iar acum pășea atent printre ei, crăcănât, cu mersul lent, de nevăzător al lui Sava, părând să pipăie solul înainte să îndrăznească să calce. Ce avea să se aleagă de el, se întrebuse Maricica urmărindu-l cum târâie gălețile pe jumătate pline pe pământ, ce avea să facă cu viața lui, încotro avea s-o apuce băiatul ei inimos, iar gândurile negre nu-i dădură pace până nu termină și se găsi din nou în bucătăria de vară, punând pe foc și pregătindu-se să încropească cina.

Sava se duse după roaba cu bălegar, iar când Giulio termină și el de stropit, o împinseră împreună spre capătul din vale al grădinii, pe lângă gard, pe cărarea de sub zarzări, până la grămada cea mare, unde Sava se prefăcu că nu reușește s-o răstoarne și îl montă pe băiat să împingă cu toată silința. Dincolo de mormanul de bălegar ar fi trebuit să se-ntindă o parcelă de lucernă, dar, din pământul crăpat, nici la ei, nici la vecini nu ieșeau decât niște beldii pârjolite. Giulio se îndepărtă puțin de bunicul lui, atras de fântâna secată din depărtare, și începu să fredoneze în barbă un cântec pe care îl tot ascultase pe telefon: „De-o fi-ncălzire globală/ Sau de dau cu nucleară/ Eu mă mut la Polul Nord/ Ca al ghețurilor lord.”

Soarele începuse să coboare și avea să fie înghesuit curând de coroanele înalte ale salcâmlor; mai jos, pe islaz, când avea să se apropie de linia orizontului și să intre în câmpul vizual al vitelor, animalele aveau să știe că e timpul să se îndrepte spre casă – peste întinderea dreaptă de praf, apoi la deal, printre casele și gospodăriile părăsite sau în paragină, pe lângă garduri cu scândurile rupte, pe lângă garduri noi de cărămidă, pe sub crengi de vișin și de nuc, care înspre cimitir, ridicând praful, care înspre drumul principal, în susul sau în josul lui, prin fața barului din care ieșeau bătrâni cu rachiuri sau femei cu detergenți, prin fața poștei cu acoperișul căzut și geamurile sparte sau a școlii pustii.

În curte, Giulio închise găinile și îi duse chiar el găletușa cu lături cățelei.

Pentru că nu voia să piardă al treilea meci al zilei, Germania – Brazilia, urcă în Logan și încercă să o sune pe mama lui înainte de cină. Ioana îi respinse însă toate cele trei apeluri, așa că, înainte să coboare, băiatul se dădu cu capul de volan de trei ori, alungând pisicile cu claxonul.

Închise portiera dintr-o mișcare și intră în grajd. Fără să aprindă lumina, de lângă perete, luă lopata plină de bălegar uscat, se apropie de vițică și o lovi în burtă cu coada.

Maricica, care punea pe foc, întoarce capul și îl văzu pe Sava cum ridică din umeri:

— Ce să-i fac eu? zise bătrânul. Mama-i mamă... Îi e și lui urât numai cu noi.

Mâncară aproape pe întuneric, ca să nu-i deranjeze țăntarii, iar Sava și Maricica făcură teatru de dragul lui, să-l înveselească, așa cum făceau în fiecare seară în care fiica lor nu-i răspundea. Încercau să-i distragă atenția cu poveștile lor din tinerețe, apoi își aminteau ce trăsnăi făceau Aurel, Gina, Dumitru și Ioana când erau de vârsta lui, orice, numai să-i aline dorul. Dar în acea seară Giulio nu se lăsa înveselit; nici când bunicii, neștiind ce să mai facă, începură să se certe și să se amenințe că-și sparg capetele unul altuia.

Când meciul se termină, Giulio ieși în pridvor, dădu la o parte perdeaua și continuă să meargă desculț până la

banca de sub geamul bucătăriei de vară, unde se așeză lângă bunica lui. Femeia stătea cu picioarele într-un lighenaș cu apă și clăbuci și citea din *Înțelepciunea lui Isus Sirah* la lumina lunii. Giulio își lăsă capul în poala ei și începu să plângă încet, mișcându-și ușor umerii. Dincolo de genunchii bunicii era un strat de flori; mai presus de toate, de apa primită în seara aceea se bucura regina nopții, preferata lui.

(fragment dintr-un roman în lucru)

